

Harriet Forsius

SUOMEN LASTENPSYKIATRISEN YHDISTYKSEN HISTORIA

Yhdistyksen syntyminen

Suomen lastenpsykiatrisen yhdistyksen syntymäpäivänä voidaan pitää 26:tta maaliskuuta 1956, jolloin silloisen Lastenpsykiatrisen kerhon kokouksessa päätettiin perustaa Suomen lastenpsykiatrisen yhdistys. Anomuksen rekisteriviranomaisille ovat allekirjoittaneet S.E. Donner puheenjohtajana Viljo Rantasalo varapuheenjohtajana, Inkeri Kijanen sihteerinä sekä johtokunnan jäseninä Marjatta Selvänne-Varheenmaa ja Eero Valanne.

Yhdistyksen nimi muutettiin vuonna 1969 virallisesti kuuluvaksi "Suomen lastenpsykiatrisen yhdistys/Barnpsykiatriska föreningen i Finland ry.". Yhdistyksen perustamisvuosi ja nimi ovat merkille pantavia seikkoja sitä taustaa vasten, että Suomessa lastenpsykiatria erkani itsenäiseksi lääketieteen erikoishaaraksi vasta 1960, jolloin erikoisalalan nimi oli "lasten sielulliset häiriöt". Nimitys lastenpsykiatria otettiin käyttöön vasta vuonna 1967 yhdistyksen tehtyä tästä esityksen valtion spesialiteettilautakunnalle.

Vuoteen 1960 saakka tällä alalla toimivat lääkärit olivat joko hermo- ja mielitautien tai lastentautien erikoislääkäreitä, joilla oli "lasten sielulliset häiriöt" suppeampana erikoisalanaan.

Euroopassa ponnisteltiin toisen maailmansodan jälkeen 40-luvun loppupuolella ja 50-luvun alkupuolella eri maiden lastenpsykiatrian alalla toimivien lääkäreiden sodan vuoksi katkenneiden yhteyksien uudelleen solmimiseksi. Suomellakin oli jo ennen toista maailmansotaa kansainvälisiä lastenpsykiatrisia yhteyksiä kahden suomalaisen edelläkävijän ansiosta.

Toinen näistä on lastentautien ja hermo- ja mielitautien erikoislääkäri Torild Brander, joka sai lasten sielullisten häiriöiden suppeamman erikoisalalan pätevyuden 1941. Hän oli jo 30-luvulla julkaissut tutkimuksiaan lähinnä keskosten ja kaksosten älykkyyden kehityksestä, synnytystraumojen vaikutuksesta sekä lukemis- ja kirjoittamisvaikeuksista. Nämä julkaisut tunnettiin Euroopassa, ja Torild Brander kutsuttiin Pariisissa vuonna 1937 pidetyn ensimmäisen kansainvälisen lastenpsykiatrisen kongressin

kunniatoimikunnan jäseneksi. Myös professorin arvon saaneella Sven Evert Donnerilla oli jo ennen toista maailmansotaa yhteyksiä lastenpsykiatriaa harrastaviin mannermaisiin ja skandinaaviisiin kolleegoihin.

Donner, joka oli hermo- ja mielitautien erikoislääkäri, sai virallisesti lasten sielullisten häiriöiden erikoisalana pätevyyden vuonna 1951. Hän oli muun mittavan työpanoksensa ohella alusta lähtien kiinnostunut lastenpsykiatriasta. Hän oli mukana perustamassa ja hoiti alkuun Suomen ensimmäistä kasvatusneuvola Tampereella 1925. Hän sai suurin ponnistuksin aikaan silloisen Kivelän sairaalan lastenpsykiatrisen osaston 1950. Puhumattakaan hänen ponnistuksistaan kehitysvammaisten hyväksi, lähinnä Donner kehitti Helsingin Diakonissalaitoksen Rinnekodin uudenaikaiseksi hoito- ja tutkimuslaitokseksi. Hän oli ensimmäinen, joka piti dosenttina lastenpsykiatrian luentoja lääketieteen kandidaateille. Hän jatkoi luentojen pitämistä vielä eläkkeelle siirtymisensä jälkeenkin.

On ymmärrettävää ja onnellista, että Sven Donner niin selvästi näki, kuinka tärkeää oli luoda hyviä yhteyksiä tällä alalla pienen Suomen ulkopuolellekin. Hänen aloitteestaan perustettiin Suomen mielenterveysseuran alainen komitea, johon kuului jäseniä Suomen neuropsykiatrisesta yhdistyksestä, Suomen lastenlääkäriyhdistyksestä, Psykologiyhdistyksestä ja Lastensuojelun keskusliitosta. Tälle toimikunnalle Donner anoi toukokuussa 1951 päivätyssä kirjeessä "International Association for Childpsychiatry"-nimisen yhdistyksen jäsenyyttä.

Tietysti syntyi myös kotikentällä tarve koota yhteen lastenpsykiatriasta kiinnostuneita kollegoja. Salme Wiherheimo oli tehnyt lastenpsykiatrista avohoitotyötä Helsinkiin 1940 perustamassaan yksityisessä lastenpsykiatrisessa poliklinikassa, Marjatta Selvänne-Varheenmaa oli saanut lastenpsykiatrista koulutusta mm. Ruotsissa ja USA:ssa, Kaisa Leppo oli vuodesta 1947 hoitanut Mannerheimin Lastensuojeluliiton

tällöin perustettua Metsäkummun ongelmalaisten tarkkailukotia ja Gunvor Vuoristo toi syvemmän psykodynaamisen ajattelun Suomeen Ruotsissa saamansa koulutuksen pohjalta toimiessaan alkuun Pitkänien, Auroran ja Lapinlahden sairaaloiden lastenpsykiatrisilla osastoilla vuosina 1949—53. Nämä ovat vain muutamia esimerkkejä.

Syksyllä 1951 kerättiin sekä neuropsykiatrisen että lastenlääkäriyhdistyksen jäsenten keskuudessa mahdollisesti perustettavasta lastenpsykiatrisesta kerhosta kiinnostuneiden nimiä. Neuropsykiatrisen yhdistyksen jäsenten keskuudesta löytyi 16, jotka ilmoittivat olevansa kiinnostuneita lastenpsykiatrisesta kerhosta. Heidän joukossaan oli kokeneiden psykiatrien nimiä, kuten Martti Kaila, Eero Hillbom, Ilmari Kalpa, Kosti Kallio ja E.J. Lehtosuo, sekä lukuisia nuorempia psykiatreja, jotka sittemmin hankkivat itselleen lasten sielullisten häiriöiden erikoisalana pätevyyden. Lastenlääkäriyhdistyksen kokouksessa osoitti lastenpsykiatria kiinnostusta 32 jäsentä, kärjessä arkkiatri Arvo Ylppö, professorit Paavo Heiniö, Viljo Rantasalo, Armas Ruotsalainen ja Carl-Eric Räihä, lääkintäneuvos Atle Mali, sekä moni muu lastenlääkäri, josta sitten tuli uskollinen lastenpsykiatrisen kerhon ja myöhemmin lastenpsykiatrisen yhdistyksen kokouksissa kävijä.

Kerhon perustavassa kokouksessa 8.3.1952 idean isä Sven Donner lausui avajaispuheessaan, että "kysymyksessä ei kenties ole historiallinen tapaus, mutta merkittävä hetki". Tämä merkitsi puhujan mukaan "ennen kaikkea lääkäreiden lisääntynyttä — ellei sanoisi yleensä vasta herännyttä — harrastusta tähän alaan. Tämä harrastus tapahtuu kahdella rintamalla ja tarvitaan niin lastenlääkäriä kuin psykiatrinakin näkemystä ja asiantuntemusta". Donner korosti edelleen, kuinka jo siihenkin saakka lastenpsykiatrian alalla oli tehty työtä Suomessa. Hän huomautti, että lastenpsykiatria on lähtenyt vajaamielisten lasten hyväksi tehdyn työn pohjalta. Hän

mainitsi veistonopettaja ja maanviljelijä Knut Lindbergin, joka perusti Pietarsaareen "tylsämielisten lasten" koulun 1877 sekä rovasti Aarnisalonen, joka perusti 1907 Vaalijalan laitoksen. Maininnan saivat mm. Helsingin Diakonissalaitoksen Rinnekoti sekä Nuorten Ystävät ry:n toiminta Oulussa. Kaikki nämä tapahtumat ajoittuivat 1900-luvun alkupuolelle.

Donner ilmaisi myös ihailevansa sosiaaliministeriön ylitarkastaja Adolf von Bonsdorffia, joka mm. 1925 kehotti joitakin nuoria psykiatreja tutkimaan valtion kolmen kasvatuslaitoksen kaikki oppilaat. Tätä lastensuojelun lastenpsykiatriaan liittyvää kenttätöitä seurasi varsinainen lastenpsykiatrisen sairaalatyö. Se alkoi professori Harald Fabritiuksen ylilääkärikaudella Lapinlahden sairaalan muutamasta lapsille varatusta paikasta 1924. Kuitenkin kerrotaan, että jo aikaisemmin professori Christian Sibelius innostuneena järjesti hoitoa lapsille heille varatuilla paikoilla. Ihme kyllä, nuorilla lääkäreillä ei tähän aikaan vielä riittänyt innostusta. Suomen varsinainen ensimmäinen lastenpsykiatrisen osasto perustettiin Pitkäniemen sairaalaan 1927 Väinö Mäkelän ylilääkärikauden aikana. Näin siis Lastenpsykiatrisen kerhon avajaisissa.

Kerhon säännöissä sanottiin, että kerho kokoontuu ainakin kerran kevät- ja kerran syyskautena. Kokouksia oli kuitenkin useammin, osallistujamäärä vaihteli 14—26, ohjelma oli monimuotoinen, siihen sisältyi usein eri kokous- ja kongressiselostuksia sekä tapausselostuksia. Kokoukset olivat kodikkaita ja virallisten esitelmien ja asioiden sivussa tutustuttiin kahvikupin ääressä kollegoihin sekä vaihdettiin kuulumisia. Jäsenmaksua ei kannettu, mutta eräässä lyijykynällä epävirallisesti merkityssä pöytäkirjassa 1954 mainitaan, että jäseniltä kerättiin vapaaehtoinen maksu, jotta sihteerin ei aina omasta pussistaan tarvitsisi maksaa postikuluja. Ensimmäiset viralliset pöytäkirjat ovat vuodelta 1955. Maaliskuussa 1955 pidetystä pöytäkirjasta käy ilmi, että edellisenä syksynä Bielessä Sveitsissä oli

pidetty lasenpsykiatrisen neuvottelutilaisuus, johon Suomen edustajaksi oli kutsuttu Sven Donner. Oli päätetty perustaa eurooppalainen lastenpsykiatrisen liitto. Tämä tapahtuma vauhditti meillä keskustelua kerhon edustuksesta Euroopan muissa vastaavissa yhdistyksissä ja muualla sekä kerhon mahdollisesta muuttamisesta yhdistykseksi. Sääntöjä ruvettiin muokkaamaan muun toiminnan ohella ja niin voitiin lähettää anomus rekisteriviranomaisille toukuussa 1956.

Niin oli neljän odotusvuoden jälkeen Suomen Neuropsykiatrisen yhdistyksen ja Suomen Lastenlääkäriyhdistyksen kihlauksen seurauksena syntynyt lapsi rekisteröity ja laillistettu. Yhdistyksen jäseniksi kerhon johtokunta päätti kutsua kerhon jäsenet. Suomen lastenpsykiatrisen yhdistyksen jäsenmäärä oli ensimmäisenä vuonna 40, mutta yhdistys kasvoi nopeasti ja 1958 jäseniä oli jo 64. 20 vuotta yhdistyksen perustamisen jälkeen jäsenmäärä oli kaksinkertaistunut 131:een, ja 30-vuotisjuhla-vuonna 1986 yhdistyksessä on jäseniä 165.

Yhdistyksen tehtäväkenttä

Yhdistyksen tehtävät ovat alusta lähtien olleet hyvin moniaisia. Kokous- ja koulutus-toiminnan lisäksi yhdistys on joutunut kantamaan vastuun monesta lastenpsykiatriaan liittyvästä järjestelykysymyksestä.

Alkuun yhdistys taisteli ponnekkaasti lastenpsykiatrisen arvostuksen kohottamiseksi sekä yhteiskunnallisella että akateemisella tasolla. Vuonna 1962 yhdistyksen asettama komitea laati esityksen lääkintöhallitukselle koulutuspaikkojen lisäämiseksi, samoin yhdistys 1963 kääntyi sekä lääkintöhallituksen että kuntainliittojen liittohallitusten ja keskussairaaloitten johtavien ylilääkäreiden puoleen ehdottaen lastenpsykiatrisen ylilääkäreiden virkojen perustamista keskussairaaloihin. Yhdistys laati myös kir-

jallisuusluettelon erikoislääkärikuulusteluun vaadittavista kirjoista. Vuonna 1962 hermo- ja mielitautien professori Martti Kaila yhdessä professori Donnerin kanssa hyväksyi lopullisesti luettelon. Professori Donnerin psykiatrian dosenturi Helsingin yliopistossa oli ainoa alan akateeminen edustus.

Yhdistys tekikin 1967 esityksen korkeakouluneuvostolle lastenpsykiatrian oppituijien perustamisesta maan silloisiin yliopistoihin (Helsinki, Turku ja Oulu), mutta kesti vuoteen 1973 ennenkuin yhdistyksen jäsen Terttu Arajärvi nimettiin maamme ensimmäiseksi lastenpsykiatrian professoriksi Helsingin yliopistoon. Yhdistyksen työskentely jatko- ja täydennyskoulutuksen kehittämiseksi oli vilkkaimmillaan 70-luvulla, pyrittiin useamman lausunnon ja esityksen kautta vaikuttamaan opetusministeriöön. Perustettiin kouluttajien komitea, joka edelleen toimii. Tähän kuuluvat kaikki lastenpsykiatrian erikoislääkärit, joilla on koulutusoikeus eri toimintapisteissä.

Kasvatusneuvolatoiminta alkoi Suomessa jo 1920-luvun loppupuolella, ja se on tavallaan ollut lastenpsykiatrisen avohoitotyön edelläkävijä. Uusi kasvatusneuvolalaki vuodelta 1950 pani alulle kysymyksen lastenpsykiatrian edustuksesta kasvatusneuvolatoiminnassa. Edelleenkin 1980-luvulla viireillä oleva kasvatusneuvoloiden toimintalueen uudelleen järjesteleminen on ollut yhdistyksen sisäisissä keskusteluissa ja lausuntojen antamisessa keskeinen kysymys. Yhdistyksen edustajina sosiaalihuollituksen asettamassa kasvatusneuvolakomiteassa ovat 60-luvulla olleet Eero Valanne ja myöhemmin Max Frisk. Yhdistys perusti 1964 kolme erikoisvaliokuntaa, joista kasvatusneuvolavaliokunta edelleen toimii valmistuen mm. yhdistyksen näihin asioihin liittyvät lausunnot. Vuoteen 1963 saakka yhdistyksen ensimmäinen varapuheenjohtaja oli lastentautiopin professori Viljo Rantasalo, joka toimi myös Kasvatusneuvoliiton puheenjohtajana vuosina 1960—1966. Hän oli näin ollen tehokas yhdysside näiden

organisaatioiden välillä.

Myöhemmin Suomen Lääkäriliiton yhteyteen perustetut alaosasot hoitavat monia ammatinharjoittamiseen liittyviä kysymyksiä. Suomen lastenpsykiatrisella yhdistyksellä on ollut edustus vuodesta 1969 lähtien vuonna 1959 perustetussa Psykiatris-neurologisessa alaosastossa sekä jatkuvasti Suomen Psykiatrit ja Lastenpsykiatrit -nimisessä jaostossa, joka aloitti tämänimisenä toimintansa 1973. Yhdistys pystyi näin enemmän keskittymään koulutukseen, ammattitaidon kehittämiseen ja yhteyksien ylläpitämiseen.

Yhdistyksen eräs tehtäväkenttä kuvastuu vuoden 1964 vuosikertomuksesta, missä sanotaan: "Yhdistyksen tärkeimpiä tehtäviä on kuitenkin ollut luoda lujaa yhteenkuuluvuuden henkeä lastenpsykiatrisella työkentällä toimivien kollegojen keskuudessa. Kotoiset kokoukset ovat muodostaneet ne edulliset kehykset, joiden puitteissa on solmittu hyvät, toverilliset suhteet muihin jäseniin. On edelleenkin todennäköistä, että tämä työn ilo ja yhteishenki tulevat antamaan positiivisen leimansa yhdistyksen toiminnalle seuraavallekin vuodelle".

Tällaisen työn ilo ja yhteishengen luojana oli pääasiallisesti yhdistyksen perustaja ja sen ensimmäisen kymmenen toimintavuoden puheenjohtaja Sven Donner, joka ehtymättömällä innostuksellaan tempasi jäseniä mukaan. Hänen huumorinsa ja inhimillinen asennoitumisensa niin myötä- kuin vastatulessakin oli omiaan tasoittamaan uhkaavan myrskyisiltäkin näyttäviä tilanteita kokouksissa, joissa nuoren yhdistyksen eri erikoishaaroista lähtöisin olevat jäsenet tuulettivat mielipiteitään. Hänet valittiin yhdistyksen ensimmäiseksi kunniajäseneksi 1965.

Yhdistyksen kokoustoimintaan on heijastunut elämäntahdin kiihtyminen 70-luvun loppupuolelta lähtien siten, että kokouksissa kävijöiden määrä on vähentynyt. Myös uusien yhdistysten perustaminen (Suomen

nuorisopsykiatrinen yhdistys 1978 ja Lasten- ja nuorten psykoterapiayhdistys 1977) on vaikuttanut tähän. Tämän vuoksi on kokoukset viime aikoina liitetty koulutustoitintaan, mikä jälleen on nostanut osallistujien määrää.

Koulutus ja kansainväliset yhteydet

Koulutus on alusta lähtien ollut yhdistyksen tärkeimpiä toiminta-alueita. Joka vuosi on järjestetty erilaisia seminaareja ja koulutuspäiviä, ainakin kerran lukukaudessa. Kevään koulutustilaisuudet ovat olleet avoimia eri ammattikunnille. Näissä on ollut osallistujia 200—350, vaikka 70-luvun loppupuolelta lähtien tämän alan koulutusta ovat järjestäneet muutkin yhteisöt ja yhdistykset. Näinä päivinä, jolloin myös luennoitsijat on kutsuttu eri ammattikunnista, on hedelmällinen tieteiden välinen yhteistyö lähtenyt liikkeelle ja lujittanut lastenpsykiatriassa niin tärkeää tiimityötä myös arkipäivän ponnisteluissa. Syyskoulutuspäivät on järjestetty vain yhdistyksen omille jäsenille, jolloin on käsitelty nimenomaan lastenpsykiatreille tärkeitä aiheita. Tämä järjestelmä on myös lujittanut lastenpsykiatrien omaa identiteettiä ja luonut mahdollisuuden yhdistyksen jäsentenväliseen myönteiseen vuorovaikutukseen sekä strukturoiduissa opetustilanteissa että vapaalla seurusteluajalla käydyissä keskusteluissa.

Näiden koulutustilaisuuksien lisäksi yhdistys on säännöllisesti järjestänyt Lääketiedepäivillä yleislääkäreille, lastenlääkäreille, psykiatreille, lastenpsykiatreille ja muille kiinnostuneille tarkoitettuja kursseja. Ensimmäisen kurssin johtaja vuoden -65 Lääkäripäivillä oli yhdistyksemme monella alalla pioneerinä toiminut Eero Valanne. Hän ehti johtaa kolme kurssia ennen kuin sairauden murtamana joutui luopumaan tästä tehtävästä.

Seminaareihin on usein kutsuttu ulkomaisia

luennoitsijoita joko yhdistyksen omasta aloitteesta tai yhteistyössä yliopistojen ja muiden yhdistysten kanssa. Koska psykoanalyttistä koulutusta on maassamme saatu vasta 70-luvulta lähtien, nämä luennoitsijat on usein valittu psykoanalyttikkojen riveistä, näin psykodynaaminen ajattelu on saanut jalansijaa suomalaisessa lastenpsykiatriassa.

Tämän alan edelläkävijöihin kuuluvalla englantilaisella lastenlääkärillä ja psykoanalyttikolla Donald Winnicottilla on ollut huomattava vaikutus Suomen lastenpsykiatrien ajatteluun. Hän vieraili useasti kouluttajana ja työnohjaajana maassamme 50-luvulla ja 60-luvun alussa, ja hänen dynaaminen olemuksensa tempaisi seminaareissa ja luennoilla kuulijat mukaansa. Hänen työskentelyään Lontoossa Tavistockin klinikassa on moni suomalainen lastenpsykiatri käynyt seuraamassa, ja hänen teoksiaan, joista moni on suomennettu, käytetään edelleen lastenpsykiatrian erikoislääkäriskoulutuksessa.

Perheterapeuttinen ajattelu näkyy yhdistyksen toiminnassa 60-luvun loppupuolelta lähtien. Tälläkin alalla löytyi kouluttajia Englannista, useimmiten ehkä koulutustilaisuuksissamme on saatu nauttia psykoanalyttikko Arnon Bentovimin luennoitsijataidoista. Hänen seurassaan Suomeen on monesti tullut muita hänen tiiminsä jäseniä kouluttajina. Viimeisen viiden vuoden aikana yhdistyksemme jäsenet ovat saaneet osallistua siihen tieteelliseen koulutukseen, minkä kansainvälisesti tunnettu Lontoon yliopiston lastenpsykiatrian professori Michael Rutter on meille antanut käydessään Suomessa tai välittänyt suomalaissyntyisen työtoverinsa Seija Sandbergin kautta.

Yhteyksiä ei ole puuttunut mannermaan lastenpsykiatreihinkaan. Jo kerhon aikana Sveitsin ja ehkä koko Keski-Euroopan "lastenpsykiatrian isä" professori Lutz vieraili luonamme. Toinen suurhahmo, maaburgilainen professori Herman Stutte oli Suomen ystävä, joka kävi pitämässä seminaa-

ria ja otti mielellään suomalaisia vastaan omissa klinikassaan. Tietysti kiinteitä yhteyksiä on ollut myös Skandinavian maihin etenkin lähimpään naapuriin, Ruotsiin, josta lukuisat kollegat ovat vierailleet luennoitsijoina ja kouluttajina. Vaikka yhteistä pohjoismaista lastenpsykiatriasta yhdistystä ei ole perustettu, niin kuin monella muulla erikoislääkärialalla, on olemassa 8-henkinen yhteistyötoimikunta. Joka maassa (paitsi Islannissa) on pidetty eri aiheista seminaareja, joihin on osallistunut 4—8 lastenpsykiatria kustakin maasta. Suomessa 1982 pidetyn pohjoismaisen tutkijakoulutusseminaarin jälkeen yhteistyötoimikunta on tiivistänyt työtään, joka viime vuosina nimenomaan on kohdistettu yhteiseen tutkijakoulutukseen.

Virallisia yhteyksiä IACP:hen (International Association for Childpsychiatry and allied Professions) oli jo kerhon aikana, ja yhdistys kuuluu Suomen Mielenterveysseuran alaisena lastenpsykiatrisen valtuuskunnan jäsenyhdistyksenä edelleen tähän.

Yksi yhdistyksen perustamisen kimmoke oli, kuten on mainittu, pyrkiminen UEP:n (Union Europaeicum Paedopsychiatricum, vuodesta 1983 ESCAP European Society for Child and Adolescent Psychiatry) jäsenyyteen ja jäsenyys toteutuikin alusta lähtien. Yhdistyksen jäsen Terttu Arajärvi on toiminut ESCAP:n varapresidenttinä vuosina 1971—1979. Eurooppalaisen aikakauslehdessä *Acta Paedopsychiatrica* toimituksessa yhdistyksellä oli jatkuva edustus, kunnes lehti lopetettiin vuonna 1984. Sven Donner oli jo 50-luvulla mukana perustamassa CPE:tä (Colloquium Paedopsychiatricum Europaeicum), jonka tarkoituksena on koota akateemisen lastenpsykiatrian piirissä toimivia henkilöitä kehittämään opetusta ja tutkimusta. Edustajia kutsutaan eri maista, Suomellakin on Donnerin jälkeen jatkuvasti ollut kaksi edustajaa.

Luonnollista on, että yhdistyksen jäsenillä on enemmän tai vähemmän virallisella pohjalla ollut eri puolille maapalloa lukuisia yh-

teyksiä, jotka ovat rikastuttaneet yhdistyksen toimintaa.

Tieteellisen toiminnan tukeminen

Yhdistyksen tehtäväkenttä on ensimmäisten kahdenkymmenen toimintavuoden aikana ollut erittäin laaja-alainen. Esille on tullut monia ratkaisuja odottavia yhteiskunnallisia ja kliinisiä ongelmia. Tämän vuoksi yhdistys on vasta tällä vuosikymmenellä voinut kohdistaa voimavaroja varsinaisesti tieteellisen työn tukemiseen. Näkyvinä tuloksina ponnistuksista ovat olleet yhdistyksen järjestämä, Fredrik Almqvistin johtama pohjoismainen tutkijakoulutusseminaari vuonna 1983 sekä myös Almqvistin aloitteesta käynnistetty opetusministeriön ja Suomen Akatemian tukema kolmevuotinen tutkijakoulutus viiden yliopiston yhteishankkeena. Hankkeen piirissä on jo järjestetty kolme seminaaria.

Kolmenkymmenen toimintavuoden komeana päätepisteenä voidaan pitää yhdistyksen saavutusta: se perusti oman "Lastenpsykiatrian tutkimussäätiön / Stiftelsen för Barnpsykiatrisk forskning", joka jakaa ensimmäiset stipendit juhlasymposiumissa syksyllä 1986. Kimmokkeen tähän, näin pienelle yhdistykselle rohkeaan yritykseen, antoivat Suomen Soroptimistklubit, jotka päättivät käyttää 30-vuotisjuhlavuotensa (1983) aktiviteetista kerääntyneet rahat Suomen lastenpsykiatrian ja lastenpsykiatrisen tutkimuksen hyväksi. Lahjoituksen muodostaman peruspääoman turvin lähdettiin liikkeelle keräämään lisää varoja, ja kaikkien jäsenten yhteisponnistuksella saatiin säätiö perustetuksi joulukuussa 1985.

Yhdistys, joka lähti liikkeelle pienestä kerhosta, missä joukko innostuneita lääkäreitä yhdessä opiskeli ja pohti uutta muotoaan edelleen etsivää lääketieteen alaa, on saanut olla mukana muokkaamassa suuntaviivoja yhä suurempaa yhteiskunnallista arvostusta saavalle alalle.

Työ ei suinkaan aina ole ollut helppoa, lastenpsykiatria on kenttä, jolla melko moni muun alan työntekijä katsoo omaavansa tietoja ja pätevyyttä. Monet eri tieteen suunnat, eri näkemykset ja eri intressiryhmät ovat halunneet olla neuvomassa ja ohjaamassa laadittaessa kehityssuunnitelmia. Toisaalta monelta eri taholta on löytynyt innostuneita tukijoita ja yhteistyökumppaneita.

Suomen lastenpsykiatrinen yhdistys suuntaa katseensa kohti uutta aktiivista toimikautta luottaen jäsentensä innostukseen ja lujaan lastenpsykiatriseen indentiteettiin.